

Monumentální malby Vojtěcha Kovaříka v Galerii města Třince jsou přesvědčivou malířskou výpovědí

Ostravan.cz, 7. 2. 2019

Úvod *Obraz & Slovo* Monumentální malby Vojtěcha Kovaříka v Galerii města Třince jsou přesvědčivou malířskou výpovědí

Monumentální malby Vojtěcha Kovaříka v Galerii města Třince jsou přesvědčivou malířskou výpovědí

7.2.2019 Jaroslav Michna *Obraz & Slovo* Recenze

Galerie města Třince, která se cíleně zaměřuje na prezentaci nejmladší, často ještě studentské produkce, otevřela v tomto týdnu dvě nové výstavy, a to *Nebe, peklo, ráj* Vojtěcha Kovaříka a *Bílý květ* polského umělce Szaweta Płociennika. První z nich se věnuje naše recenze.

Kurátorka Katarina Klusová a Vojtěch Kovařík během vernisáže.

Čerstvý laureát ceny kritiky za mladou Malbu Vojtěch Kovařík představil v prostorách kulturního domu na Náměstí svobody v Třinci své nejnovější malby, které jsou součástí právě dokončované diplomové práce (Ateliér kresby Libora Novotného na Fakultě umění Ostravské univerzity).

Kovařík se soustředí na velká plátna nejčastěji v rozměrech 2 krát 2 metry a bylo velkou výzvou tyto velkoformátové obrazy napasovat do stísněného výstavního prostoru. Rozhodně lze ale konstatovat, že výsledek je zdařilý. Plátna, která nesledují okružní rozvrh zavěšení na obvodové stěny, jsou totiž umístěna přímo na zemi a především vytvářejí autonomní architektonickou vestavbu s uličkami a zákoutími. Divák se navíc dostává do kontaktu se zadními částmi obrazů, s jejich odvrácenou utilitární tváří, což nabízí provokativní kompoziční robustnost. Při procházení instalace vzniká napětí a momenty překvapení, které bychom asi v tak malé instalaci těžko očekávali. Kamenem úrazu výstavy je ale osvětlení, které nedokáže vynést kvalitu barevného rozvrhu pláten.

Alter ego, akryl na plátně, 2018. (Foto: J. Michna)

Vojtěch Kovařík užívá figuru jako znak nekompromisně ovládající obrazový plán. Není úniku. S ohromující tělesnou hradbou jsme prostě donuceni se konfrontovat. Figura jako hypertrofovaná masa tvarů zároveň nekonečně expanduje za hranice obrazu. Její detailně blízká projekce na plátno utváří rozsáhlé a ucelené barevné plochy působící jako dekorace podmaňující si naši pozornost. Monumentalita figurace, sevřenost tvarů, jasně vynesené linie a zářivá barevnost konstituují pevný a sebevědomý projev. Inspirace mytologickými postavami se u Kovaříka mísí s reflexemi novodobých bojovníků nejčastěji pak boxerů, opájejících současnou společnost svou tělesnou silou (např. *Iron Mike*).

Ať se na obrazy Vojtěcha Kovaříka dívám jakkoliv, působí na mě přesvědčivě a vyzrálé. Mluví jasnou řečí a je v nich rozpoznatelný poctivě vybudovaný malířský rukopis. Zatímco tvary jeho postav jsou vynášeny pevnou linií, vnitřní modelace figury působí zastřeně, snad až výrazem rozmazané fotografie. Celá výstavba obrazu evokuje koláž a rozehrává,

ovšem ryze malířkou strategií, napětí mezi stabilními a rozestřenými barevnými plochami. A pak je tu ta skvělá hloubka prostoru, na kterou v obraze povětšinou nezbyvá moc místa, přesto je Kovařík schopen ji na tak malé manévrovací ploše bravurně zkonstruovat.

Konkretizovaná mytologická inspirace u mladého autora mě fascinuje. Návrat do historické „matérie“ jakožto potenciální suroviny je sice již od posledních dvou dekád 20. století častým a oblíbeným jevem, ale citace nebo lépe řečeno interpretace těchto heroizovaných mytologických postav z ruky Vojtěcha Kovaříka jsou kvalitativně jiné. Především jsou adresné, tedy nemotivované záměrem využít je jako podklad pro kontaminaci nebo sémantickou nástavbu. Je v tom ohromný kus romantismu a nevypočítavé upřímnosti, která vyvěrá z osobního vztahu autora k antické kultuře a její symbolice.

Předimenzovaný maskulinní tvar na velkoformátovém plátně těžkotonázně rezonuje, až vykřikuje. Je provokativním znakem v době přefeminizované společenské zjitřenosti. Navíc je symbolem, který snad může podprahově vyjadřovat touhu současného člověka po stabilitě a řádu. Tím, čím si Kovařík získává stále větší pozornost, je možná právě ona bezskrupulózní jednoduchost a monumentalita. Může se jevit jako zhmotnění touhy po mentální ukotvenosti, pevnosti postojů a sevřenosti názorů. Umění utopené pouze v myšlení, zdá se, má čím dál menší společenský dosah... Vojtěch Kovařík nastoluje pevný řád, který je dle slov kurátorky Kataríny Klusové ukotven v antické kultuře jako prazákladu evropské identity. Tuto fascinaci a konkretizaci adresného vztahování se k minulosti, ale i fascinací monumentální tělesností lze vnímat jako projevení touhy po pevné půdě pod nohama autora, ale možná je i podprahovým výronem touhy celé generace označované písmenem Y.

Výstava Nebe, peklo, ráj je sice malou ochutnávkou Kovaříkovy tvorby, ale rozhodně je dobrým otiskem jeho bravurní a přesvědčivé malířské výpovědi, k níž během své krátké kariéry dozrál. Výběr kurátorky i zvládnutí samotné instalace výstavy v problematickém prostoru svědčí o kvalitě této instituce. Držme jí nadále palce.

Zdroj:

<http://www.ostravan.cz/54725/monumentalni-malby-vojtecha-kovarika-v-galerii-mesta-trin-ce-jsou-presvedcivou-malirskou-vypovedi/>